

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1696/2024
15.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Драгане Миросављевић, Добриле Страјина и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 208/24 од 13.02.2024. године, у седници одржаној дана 15.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 208/24 од 13.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 208/24 од 13.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 17/22 од 19.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име увећане плате за приправност, за период од августа 2020. године закључно са мартom 2022. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од означених датума доспелости до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 134.950,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 208/24 од 13.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П1 17/22 од 19.10.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата увећане зараде по основу додатка на плату за приправност. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 08.03.2022. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић